

ἘΡΗΜΙΑ ΜΟΥ

Ἐπὶ φθόγο, ἔστη μωρία σου καὶ ἔστην ψευτιά σου μένε,
κόσμε κακέ, κόσμε τρελλέ, κόσμε ξεμωραμένε·
τώρα ἐγὼ νοιώθω χαρὰ πὸν φεύγω καὶ σ' ἀφίνω
κ' ἔρχομαι ἐδῶ ἔστην ἔρημιά ἄλιγον καιρὸ τὰ μείνω.
Ἐπὶ ἔρημιά μου . . . τὴ γλυκὰ περνάει κάθε ὥρα
καὶ πῶς πετιῶντας ἔρχεται ἡ νύκτα ἢ μανροφόρα
καὶ πῶς σωμαίρει ὁ οὐρανὸς διαμαντοκεντημέντος
καὶ πῶς ὁ πεῦκος κάθεται βαθεῖα συλλογισμέντος
καὶ πῶς τὰ δένδρα γύρω μου μὲ βλέπουν ἕνα-ἕνα
καὶ πῶς τ' ἀρνάκια ἡμερα κοιμοῦντ' ἀδελφωμένα
καὶ πῶς γαυρίζει ὁ σκύλος μου πὸν μόνος μὲ φυλάει
καὶ πῶς κυλιέται τὸ νερὸ καὶ πῶς χαμογελάει
καὶ πῶς καὶ πῶς καὶ χίλια πῶς τοὺς λογισμοὺς μου παίρνουν,
δίνουν ζωὴ ἔσθ' ἐπὶ στήθη μου καὶ τὴν χαρὰ μου φέρουν.
Ὅλα τὰ ἔχω — τὴν δροσιά, τὸ χαϊδεμένο ἀγέρι,
τοὺς γρύλους πὸν κρυφομιλοῦν, τὴν νύκτα καὶ τ' ἀστέρη·
καὶ ὅμως μὲ ὅλη τὴ ζωὴ καὶ τὴν χαρὰ πὸν νοιώθω
ἔχω ἔσθ' ἐπὶ στήθη μου βαθεῖα διπλακρυμμένο πῶθος
ὅπου μου φέρνει δυνατὸ κ' αἰώνιο καρδιοκτύπι . . .
Ἄχ! ὅλα τὰ ἔχω, μοναχὰ ἡ ἀγάπη μου μου λείπει.

Ψευτείες

ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ὁ μόνος δῆμος ὅστις δὲν ὑρίστανται Κυβερνητικὰς ἐ-
μβάσεις εἶνε ὁ τῆς Ἀραχώθης, διότι εἰς μόνος ὑπάρχει
ποψήφιος δῆμαρχος καὶ δώδεκα ὑποψήφιοι δημοτικοὶ
ὀμβουλοὶ, ἦται ὅσοι ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἡ Κυβέρνησις ἔχει ὑποψήφιον τὸν κ. Σουτσον, ἡ ἀντιπο-
ίτευσις τὸν κ. Καλλιφρονᾶν καὶ ἡ μερίς τοῦ κ. Παπαμι-
αλοπούλου ὑποστηρίζει τὸν κ. Ράλλη.

Διὰ τὸν τελευταῖον συνδυασμὸν ἠκούσθη λέγουσα ἀβρά-
εσοποιίς.

— Ἄν εἶνε δυνατὸν μὲ τοιαύτην διαγωγὴν ὁ κ. Παπα-
γαλόπουλος νὰ πάσῃ τὸ Ράλλειον.

Εἰς ὑποψήφιος δῆμαρχος, ὅστις συνενοῖ ἐν τῷ ὀνόματί
ου τὰς ἀπαιτήσεις τῶν τε φίλων τῆς καθυριότητος καὶ
τῶν ἀσπόνδων αὐτῆς ἐχθρῶν εἶνε ὁ ἐν Θήρᾳ κ. Μοσχόχοι-
ος. Οὕτω τοῦλάχιστον ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ ἢ Ἀκρόπο-
ις, εἰς ἣν ἀφίνομεν καὶ τὴν εὐθύνην τῆς τυχόν παραμορ-
ώσεως.

Διάλογος τῆς ἐποχῆς :

— Ἐγὼ, νομιζῶ ὅτι περὶ τίγουρος εἶνε ὁ Συγγρός.

— Ἐγὼ ὅτι εἶνε ὁ ὑποψήφιος τῆς Ἀραχώθης.

Λέγεται ὅτι ὁ κ. Συγγρός μαθὼν ἐν Παρισίοις τὸν κατ'

αὐτοῦ πόλεμον τοῦ κ. Δηλιγιάννη πρὸς ἐξευμένισιν προτί-
θεται νὰ ἰδρῶσῃ ἐν Ἀθήναις λαγαροπάλαρον.

Ὁ μόνος ὅστις δὲν δύναται νὰ δώσῃ λευκὴν ψῆφον εἰς
ὑποψήφιον εἶνε ὁ κ. Μαῦρος.

Διάλογος ἐνδιαφέρων.

— Στοῦ Ψυρρῆ ἔχει ὄρατο κοκσί, σκαίντα τὴν ὀκιά!

— Καὶ δὲν πηγαινῶ στοῦ Σούτσου νὰ πηῶ χάρισμα.

Τσοπανάκος

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

(Ἐφ' ἐκείνῃ εἰς τὴν τοσαυτὴ συνέντευξιν.)

Τοὺς κατοίκους τῆς ὁδοῦ Κοπρωνόμου ἐτάραξεν αἰμα-
τηρὸν ἐγκλήμα. Ὁ εἰς τὴν *Μελανῆν Βίβλον* τοῦ ὑπακτυ-
νόμου κ. Κολοκοτρώνη ὑπερηφάνως ἐγγεγραμμένος λωποδύ-
της *Χαρίλαος* εἰσελθὼν νύκτωρ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κ. Γραι-
κυλοπούλου ὑποψήφιου δημοτικοῦ συμβούλου ἐνεποίησε πᾶν
ἄλλο ἢ τὸ αἰσθημα ὅπερ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπροκαλύπτως δει-
κνύει. Ἐθραυσε μικρὸν ἐν τῇ αὐλῇ ξύλινον περὶ πηγάμα
καὶ διὰ μαχαίρας, ἔρριψεν ἑκτάδην αἰμόφυρτα καὶ ἀσπαι-
ροντα πλείονα τῶν δέκα θυμάτων. Εἶτα παραλαβὼν ταῦτα
ἐξήρχετο δρομαίως, ἀλλὰ προσκρούσας εἰς δεδεμένον ἐκεῖ
ὄνον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κ. ὑποψήφιος ἐσκόπει νὰ ἐκδράμῃ
εἰς τὰ χωρία καὶ νομίσας ὅτι συναλήφθη, ἀφῆκε τὸ πλεῖστον
τῆς λείας καὶ κατήνεγκεν ἀλλεπάλληλα θανατηφόρα κτυ-
πήματα κατὰ τοῦ ὑπομονητικοῦ ζώου.

Ἡ ἀπογοῆ αὕτη πράξις διήγειρε παραδόξως τῆς ἀστυ-
νομίης τὴν φιλοτιμίαν, ἀστυνομικὸς δὲ τις κλητῆρ περὶ
τὸ μεσονύκτιον εἰσελθὼν εἰς οἶνοπωλεῖον μεθ' οὗ εἶχε συνά-
συναψαι ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων σχέσεις λίαν ὀμαλῆς, εὔρε τὸν
δράστην τοῦ ἐγκλήματος μετὰ τινῶν ἄλλων, ἔχοντα ἐντὸς
γρουβεταίου τὰ θυμάτα ἐψημένα, ὡς ἄλλος Κουναδῆς, καὶ
μετ' ἀστραπιαίης ταχύτητος καταβροχθίζοντα ταῦτα τὸν
συνέλαβε καὶ πάραυτα τὴν ὁδήγησεν εἰς τὸ κρατητήριον
ἐνθ' ὁμολόγησε τὸ ἐγκλήμα ἀφοῦ ἐφηρμόσθησεν ὅλα τὰ
βασανιστήρια τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως. Τὴν ἐπομένην φέρων
ἐκ τοῦ τραχήλου δεδεμένον ὅσα ἐναπελείφθησάν θυμάτα,
πομπωδῶς μετηνέχθη διὰ τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἐρμού εἰς
τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίης παρακολουθουντος πλήρους
τάγματος . . . ἐξ ἀγυιοπαίδων.

Μετὰ τοῦ βδελυροῦ λοιπὸν τούτου κακούργου ἐζητήσα-
μεν συνέντευξιν, ἣτις ἐπετεύχθη διὰ τῆς εὐμενοῦς τοῦ γρα-
φέως τῆς Ἀστυνομίης μεσουλαθήσεως. Ἀνήλθομεν μικρὸν
κλίμακα καὶ εὐρέθημεν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κρατητηρίου.
Ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ κουμωθῶμεν καὶ διὰ τοῦ ρινομά-
κτρον νὰ φράξωμεν καλῶς τοὺς ῥῶθωνάς μας.

Παρ' ἐλπίδα εἶδομεν ὅτι οἱ φίλοι αἵτινες μᾶς προέτρπον
νὰ μὴ εἰσέλθωμεν, διότι μέγαν διατρέχομεν κίνδυνον, δὲν
εἶχον δίκαιον. Τούναντίον ἐν ἀρχῇ μᾶς ὑπεδέχθη, λίαν εὐ-
μενῶς, καὶ μόνον ὅταν ἔμαθε τὴν ιδιότητά μας ἔκαμε
μορφασμὸν τινά.

— Συγγνώμη· σὲς ἀνησύχητα, τῷ εἶπον.